

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 8. Confessio Cæsarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

ginesque sacra meditentur, & delicta Sæculum IV.
A. C. 362.
expiarent. Præcipue Christianæ Charitatis ingenium mirabatur in epistolis Ecclesiasticis, quas Episcopi peregrinantibus dabant, & quibus exhibitis, ab omnibus, ad quos devenissent, Christianis fraterne exciperentur, & omni officiorum genere foverentur. At Juliano ad omnia hæc, bellissime excogitata, perficienda tempus defuit.

§. VIII.

Confessio Cæsarii.

Interim Julianus omnem movebat lapidem, ut quoscunque posset Christianos ad Deorum cultum pertraheret, beneficia, honores, promissa, blanditias, imo non nunquam assentationem, Principe indignam, adhibebat. Inter alios Cæsarium S. Gregorii Nazianzeni fratrem adortus est, quem in aula Constantinopoli invenit, artem Medicinæ maxima omnium laude exercentem. Is Alexandriæ Medicinæ operam dederat, atque Greg. Naz. or. 10. p. 163. 164. &c. etiam Geometriæ, Astronomiæ, Philosophiæ, & Eloquentiæ; postquam Constantinopolim advenit, viri excellentia, & non vulgaris species omnium oculos, & admirationem in eum converterunt. Ut apud se domicilium figere permoverent, publicos honores, præclaras nuptias &

Sæculum IV. & Senatoriam Dignitatem promiserunt.
A. C. 362. Civitas Constantinopolitana missis ad
 Imperatorem Constantium delegatis, rogavit, ut sibi Cæsarium, Medicum, constitueret, in quod libentissime consensit. Cæsarius igitur in aula vivebat liberaliter, artem suam ægrotantibus gratis impendens, Proceribus æque, & Imperatori charus. Non ideo tamen animum honoribus mutari, aut deliciis emolliri passus est, semper memor, se esse Christianum; sæpe etiam, nata occasione, de Religione Christiana differens, subtiliter ferventer, & pie veritatem defendebat.

Postquam Julianus ad Imperium per-
Id. ep. 17. venit, Cæsarius aliquo tempore perman-
 sit in Regia, quod non levis scandali causa fuit. Hac super re S. Gregorius frater ejus scripsit ad fratrem in hunc modum: *Omnes tuos pudore, & dolore obruis! quam vellem, ut audire posses, quid propinqui, exteri, noti omnes Christiani dicant de te! videre, quod Episcopi filius aulae serviat, potentiam, & gloriam sæcularem sectetur, vincatur avaritia, & non potius gloriam suam, & divitias in eo ponat, ut fortiter occasione resistat, & abominationes promptissime fugiat! quantum scandalum! quomodo Episcopi exhortari cæteros poterunt, ne tempori cedant, ne se Idololatriæ implicari permittant? quomodo peccatores alios reprehendent,*

bendent, si proprios suos filios corripere non audent? tanta afflictione Parens non ster premitur, ut vivendi tædium subeat, nec aliud solatium suggerere potui, quam quod me vadem dederim, puram esse fidem tuam, teque nos omnes tanto mærore liberaturum. Matri vero nostræ nemo sustinet, rem, sicut est, edicere; mille modis, ubi jam sis, mulierem celamus, nam quia pietate ardentissima esse novimus, sexus imbecillitatem calamitati ferendæ imparem fore pertimescimus. Utere hac occasione, recede ab aula, nunquam profecto opportunius id feceris!

Sæculum IV.
A. C. 362.

Hæc epistola effectu non caruit, nec Cæsarius fratris sui spem fefellit. Julia^{or. 10. p.} nus, cui Cæsarii ingenium placebat, & ^{167.} eruditio, nihil prætermisit, quo eum sibi devinciret; aliquando eundem captiosis sermonibus, multis præsentibus aggressus est, at Cæsarius has argutias, ut aniles fabulas refellens, alta voce edixit, se esse Christianum, & semper futurum. Exclamavit Julianus: O felicem Patrem! o infelices Filios! sciens, Gregorium, quem Athenis habuerat Condiscipulum, non minus quam Cæsarium in fide sibi esse adversarium. Sed hujus rei vindictam fumere ob bellum Persicum distulit. Cæsarius autem relicta Regia, ad Patrem suum in Cappadociam se recepit, in exilium

Sæculum IV. lium eo laudibilis, quo magis libere es-
 A. C. 362. set electum.

§. IX.

Confessio militum Christianorum.

Greg. Naz. or. 3. p. 83. 84. Julianus plurimos de exercitu milites, Ducesque pervertit, quorum in Christum fidem, vel avaritia, vel ambitio, labefactavit, aut quibus voluntas Principis suprema lex erat. Veteri more traditum habebant Romani, ut non Imperatores modo, sed etiam eorum imagines adorarent, erat autem cultus tantum civilis, nec ad Religionem referebatur; ut plurimum penes Imperatorum imagines conspiciebatur effigies Victoriæ, & captivorum in bello subactorum, aut aliarum rerum ad Religionem non spectantium; at Julianus imaginibus suis Idola appingi iussit, ne iis solitus cultus sine Idololatria exhiberi posset, Jupiter visebatur e Cælo descendens, & Juliano purpuram, atque coronam tradens, Mars quoque, & Mercurius aderant, defixis in eum oculis, quasi Cæsareæ fortitudinis, & eloquentiæ Pracones. Plerique, parum attendentes, imaginem adoraverunt; pauci, cautius pii, & melius Christianas leges edocti, hos casses evitaverunt, & quod Cæsari debitum honorem non darent, puniti sunt. Eadem fraude multos militum decepit Julianus; mos erat, ut non nunquam,

Theod. III. c. 16.